

Всеукраїнський гуманітарний конкурс

«КОСМІЧНІ ФАНТАЗІЇ»

Номінація «Література та журналістика»

**Поема
«Чуденя»**

Виконав:

учень 8-Г класу

Бориспільського ліцею «Патріот»

Олексієнко Далімір Володимирович

Керівник:

Зеленська Валентина Миколаївна –

кандидат філологічних наук,

учитель української мови та літератури

Чуденя

I

Ось Землю промінь осяває,
Пітьма розсіюється враз,
І навкруги все оживає,
Новий вже день іде до нас.
В одній хатині на узліссі
Хлопча мале собі жило,
Природу дуже так любило,
Лише добро в собі несло.
Він бігав босий по стежині
Та слухав ніжний спів птахів,
Із сонечком щодня вітався,
Та з вітром в полі гомонів,
Любив послухати бабусі
Прекрасні розповіді ті,
Як щось давно колись бувало
І що є головним в житті.
Він був слухняний неймовірно,
Читав книжки, писав вірші.
Цікавився хлопчина дуже,
Що там є в небі, в вишині.
Любив було фантазувати,
Як ніченька вже засина,

Що він є суперкосмонавтом,
В Галактики, що він літа.

II

Одного дня вже десь під вечір
Хлопча собі по лісі йшло,
Аж раптом бачить — пташенятко
З гніздечка бідне випало.
Не встигнув навіть і збагнути,
Лиш до гнізда вернув пташа,
Як раптом все навкруг стемніло —
Земля кудись з-під ніг пішла...
І сил не було, щоб устати,
Все тіло жаром обпекло,
Хотілось бідному кричати,
Та звука чути не було.
Раптово в лісі засіяло,
Подув десь вітерець здаля —
І пташеня те обернулось
В якесь маленьке Чуденя.
Це було щось досі незримо,
Міняло форму раз у раз,
Таке щось оку невловимо,
Хоча зачарувало враз.
Спочатку ніби булькотіло

Та грало барвами воно,
А потім хвилю враз вловило,
Немов те давнє радіо.
Як гарно почало звучати,
Мов пісня перша солов`я,
Пестливо, ніжно, мелодійно
Заговорило Чуденя:
— Так це ж моя вкраїнська мова,
Мої ріднесенькі слова !
— Ти хто і звідки? Поділися! —
Враз запитав я Чуденя.
— Я є маленький Булькотунчик,
Креон — Галактика моя,
Але для тебе, чужоземцю,
Нехай я буду Чуденя.
Я довго на Землі перебуваю —
Така є каронька моя,
Бо був поганий і калічив
У рідній мові всі слова,
Не цінував свою планету,
"Єдиною" її зовуть.
Ламав, трошив, я дебоширив,
Погане щось хотів утнуть.

Багато літ пройшло відтоді,
Коли ледь врятувались ми,
Єдиним стали ми народом,
Не було більше боротьби.
Живемо чемно, любим спокій,
Єдина мова є у нас,
Ми є настільки різнобічні,
Що знаєм навіть і про вас.
У нас є вільними всі люди,
Голосування також є,
Для неслухів же й для поганців,
Завжди розплата настає!
Тому я тут , у той період,
Коли і в нас було таке:
Всього всім мало, не цінують,
В когось — біда, а їм — своє .
Спровалили мене на Землю,
Як сіре кволе пташеня,
Доки мене хтось не врятує,
Щодня була в мене біда!
Я падав, бився, був голодний,
Всі повз проходили мене,
В депресії вже був я повній,
Аж поки не зустрів тебе .

IV

Тепер я зможу повернутись
В свій дім, сім'ю, до всіх своїх
І суржика хочу позбутись,
Навчатись буду краще всіх!
Я цінуватиму довкілля
І слабших буду захищати,
А ще я заведу маленьких,
Істоток ніби пташенят —
У нас вони такі рожеві,
Триногі милі цівкарі.
Любити буду їх безмежно.
Як вдячний, друже, я тобі!
Візьми, будь ласка, ти від мене
ось цю пір'їну про запас,
Як буде дуже вже сутужно —
Вона перенесе до нас.
Проте, надіюсь, сподіваюсь,
Що буде все у вас гаразд
Іще колись ми поспілкуємсь
Чи то у нас, чи то у вас.

V

І знову в небі потемніло,
З'явився голос, жар пропав,

Хлопчина тихо роззирнувся —

Скрізь тиша...

Лиш перо підняв.

Наш Всесвіт оку є незримий,

Що там ховається в пільмі?

Нема різниці — хто ми й звідки,

Якщо проблеми є одні!